

๑๙

มหาเศรษฐียุคพุทธกาล

วันอาทิตย์ที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ (๐๙.๓๐ น.)

ปรับกาย

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลายเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ตั้งใจให้แน่นแน่ว มุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพานกันนะ

ท่านที่มาอย่างสม่ำเสมอเข้าใจวิธีการปฏิบัติอย่างดีแล้วก็ให้ลงมือปฏิบัติธรรมได้เลย ส่วนท่านที่มาใหม่ยังไม่เข้าใจวิธีการ ปฏิบัติก็ให้นึกน้อมใจตามเสียงหลวงพ่อกันไปทุกๆ คน

ให้เอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือ
ข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ
ท่านที่มาใหม่ดูคนข้างเคียงเขาจะ เขาทำอะไร ให้ทำอย่างนั้น

หลับตาของเราเบาๆ พอสบาย คล้ายกับเรานอนหลับ อย่า
ไปบีบหัวตา อย่ากดลูกนัยน์ตา หลับแค่พอสบายเท่านั้น

ขยับเนื้อขยับตัวของเราให้ดี กะคะเนให้เลือดลมในตัวของเรา
เราเดินได้สะดวก จะได้ไม่ปวดไม่เมื่อย ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุก
ส่วนของร่างกาย ตั้งแต่บริเวณเปลือกตา หน้าผาก ศีรษะ ให้ผ่อน
คลายให้หมด ตั้งแต่กล้ามเนื้อบริเวณบ่าไหล่ แขนทั้งสองถึงปลาย
นิ้วมือ ให้ผ่อนคลาย กล้ามเนื้อบริเวณลำตัว ขาทั้งสองถึงปลายนิ้ว
เท้า ให้ผ่อนคลายให้หมด ผ่อนคลายร่างกายทุกส่วนให้หมดเลย

ปรับใจ

เมื่อเราผ่อนคลายร่างกายแล้ว ต่อจากนี้ก็ปรับที่ใจของเรา
ใจที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติธรรมและเข้าถึงพระธรรมภายในตัว
จะต้องเป็นใจที่ปลอดโปร่ง วางเปล่าจากภารกิจเครื่องกังวลใดๆ
ทั้งสิ้น

ใจต้องวางทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ มีชีวิต
หรือไม่มีชีวิตก็ตาม หรือจะเป็นเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ธุรกิจการ
งาน เรื่องครอบครัว เรื่องที่ค้างคั่งอยู่ในใจ หรือเรื่องอะไรที่นอก
เหนือจากนี้ ผ่อนคลาย ทิ้งไปให้หมด ขจัดออกให้หมด อย่าให้มี
หลงเหลืออยู่ในใจของเรา

ไม่คิดอะไรเลย

หัวใจของเราว่างเปล่าจากความคิดทั้งหมด ปลอดความคิดชั่วขณะที่เราจะปฏิบัติธรรม เพราะเราได้ใช้ความคิดกันมาตลอดระยะเวลายาวนาน

สำหรับท่านที่มาใหม่ มักจะใช้ความนึกคิดตลอดเวลา ส่วนท่านที่มาสม่ำเสมอ หนึ่งเดือนผ่านมาก็ได้ใช้ความคิดกันมามากมาย เพราะวาระบบของโลกเขาหล่อหลอมให้คิด ไม่ว่าจะทำมาหากินก็ต้องคิด จะศึกษาเล่าเรียน จะครองเรือน ต้องคิดกันทั้งนั้น เพราะความคิดนั้นแหละทำให้ใจเราวุ่นสับสนไม่เป็นระเบียบจึงปราศจากความสุข เพราะฉะนั้นเรามาพักความคิดหยุดความคิดกันชั่วคราวในวันนี้ เป็นวันที่เราปลอดความคิดใดๆทั้งสิ้น

ทำใจให้ว่างๆ ให้นิ่งๆ หยุดนิ่งเฉยๆ เดี่ยวเราจะพบว่าการที่ไม่คิดหรือการที่ใจหยุดนิ่งนั้น เราจะพบความสุขอันล้ำค่าอย่างที่เรานึกไม่ถึงมาก่อนเลยว่าจะมีสิ่งนี้เกิดขึ้นในชีวิตของเรา หรือมีอารมณ์ชนิดนี้ในโลก ณ จุดตรงนั้น เราจะพบความสุขอย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เราหยุดความคิดทั้งหมด

ตอนนี้ทำใจให้ว่างเปล่าประหนึ่งว่าเราอยู่คนเดียวในโลก ทำใจให้ได้อย่างนี้ ให้นิ่งๆ ทำให้เบิกบาน สบายๆ

มาวัดมากอบโกยบุญ

วันนี้เรากำลังจะมาสร้างบารมี มาแสวงบุญ กอบโกยบุญของเรา ทั้งทาน ศีล ภาวนา ในภาคเช้ามีการบูชาข้าวพระ เป็นต้น ภาคบ่าย ทอดผ้าป่า ปลอยสัตว์ ปลอยปลา เพราะฉะนั้นทำให้ให้บริสุทธิ์ผ่องใสว่องๆ ทำให้ได้อย่างนี้สัก ๑ หรือ ๒ นาที ให้นั่งๆ พร้อมกับการผ่อนคลายทั้งร่างกายและจิตใจ ให้สบายๆ ให้เบิกบาน ให้ชุ่มชื้น ลองทำดูทั้งท่านที่อยู่ภายในประเทศและต่างประเทศ ทำใจให้หนึ่งๆ ว่างๆ

วันนี้เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในชีวิตของเรา เพราะกิจที่เรา กำลังจะทำต่อไปนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตของเรา เช่นเดียวกับลมหายใจเข้าออกที่สืบทอดชีวิตให้ยืนยาว สิ่งที่เราจะทำนี้มันเกี่ยวข้อกับตัวเราตลอดคือการแสวงหาหนทางที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ ให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง

ใจที่ถูกส่วน

พื้นฐานชีวิตทุกคนมีความทุกข์ทั้งนั้น ตั้งแต่เกิดเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ เราเจอแต่ความทุกข์ ความสุขยังไม่เคยเจอเลย เจอแต่สภาพที่ความทุกข์มันลดลงบ้างบางครั้งบางคราว อยู่ในสภาพที่พอทนได้เท่านั้น และเราก็มองเข้าไปว่านั่นคือความสุข แต่ที่จริงนั้นแค่ความทุกข์ที่ลดลง โดยอาจไปเฟลิดเฟลินบางอย่างให้มันลึ้มๆ ความทุกข์เท่านั้น แต่มันก็ยังไม่ใช่ความสุข

ความสุขที่แท้จริงนั้นอยู่ภายในตัว ไม่ได้อยู่ที่วัตถุสิ่งของ เราจะไปแสวงหาความสุขที่แท้จริงจากวัตถุสิ่งของ แก้วแหวน เงินทอง ทรัพย์สิน อะไรต่างๆ เหล่านั้นไม่ได้เลย เพราะมัน ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ถ้าเราไปหาผิดที่ก็ไม่เจอ ถ้าถูกที่แล้วจึงจะเจอ ถูกที่ยังไม่พอ ต้องถูกส่วนด้วย ถูกที่และถูกส่วนจึงจะเจอความสุขที่แท้จริง

ถูกที่ คือ ที่ตั้งของความสุขนั้นอยู่ในตัวของเรา อยู่ตรงกลาง ฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ โดยสมมติให้เราขึงเส้นด้าย ๒ เส้น จากสะดือทะลุไปด้านหลังเส้นหนึ่ง จากด้านขวาทะลุไปด้านซ้ายอีกเส้นหนึ่ง ให้เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท เหนือจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสองขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตรงนี้แหละเป็นที่ตั้งของใจเรา ถูกที่ตั้งแห่งความสุขแท้จริง เราจะต้องนำใจของเราที่แวบไปแวบมาให้หยุดอยู่ที่ฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา อย่าให้เผลอ อย่างนี้เรียกว่า **ถูกที่**

ให้นำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ฐานที่ ๗ ถูกที่ตั้งของความสุข และประคองไปเรื่อยๆ อย่าให้เผลอ อย่าให้มีความคิดใดๆ เข้ามาครอบงำ ประคองไปเรื่อยๆ อย่างเบาๆ สบายๆ ทำหยุดทำนิ่ง ทำเฉยๆ ให้เป็นที่ปลอดความคิดอย่างแท้จริง เดี่ยวจะ**ถูกส่วน**เอง

ประสบการณ์ภายใน

เวลาถูกส่วนมันจะเปลี่ยนจากภาวะหยาบไปสู่ความละเอียด ใจจะค่อยๆ โลงขึ้นทีละน้อย ร่างกายดูเหมือนจะบางเบา มีความรู้สึกว่ามันบางเบาและขยายกว้างออกไป บางครั้งคล้ายจะเหาะจะลอยได้ ใจจะนิ่งแน่นอยู่ตรงนั้น นิ่งแน่นปักลงไปตรงนั้นเลย ความนิ่งแน่นก็ขยายไปเรื่อยๆ

ยิ่งเราหยุดกับนิ่งตรงนั้นไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งขยาย ใจขยายออก ตอนนี้ความสุขก็เริ่มพร่างพรูออกมาทีละน้อย เราจะเริ่มสัมผัสแหล่งของความสุข ที่มีความรู้สึกหัวใจเริ่มบริสุทธิ์ขึ้น เกลี้ยงเกลารื่น เป็นอิสระเพิ่มขึ้น ขยาย โปร่ง เบา ไปเรื่อยๆ เลย

จนกระทั่งความรู้สึกที่ร่างกายของเราหมดไป เหมือนกับเราไม่มีร่างกาย มีแต่ใจอยู่เพียงดวงเดียวที่หยุดนิ่งอยู่ ณ จุดที่เป็นแหล่งกำเนิดของความสุข ความสุขจะเกิดขึ้นตอนนี้ทีละน้อยๆ เรื่อยไปเลย เป็นความสุขที่เราเริ่มจะยอมรับว่า อย่างนี้เรียกว่า **ความสุข** เป็นอารมณ์ที่แตกต่างจากที่เราเคยเจอมาก่อน มันไม่เหมือนกันจริงๆ เป็นความประณีตที่ละเอียดอ่อน

ยิ่งใจนิ่งแน่นหนักเข้าไปเรื่อยๆ ความบริสุทธิ์ของดวงจิตก็ยิ่งปรากฏขึ้น เป็นแสงสว่างเรืองรองขึ้นมาทีละน้อยๆ เหมือนฟ้าสว่างๆ ตอนเช้าในฤดูร้อน ค่อยๆ สว่างขึ้นคล้ายๆ กับดวงอาทิตย์ผุดเกิดขึ้นตอนเช้า แต่มันเป็นความสว่างภายใน เป็นความอัศจรรย์ เป็นสัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ของดวงจิต

ความสว่างนี้มาพร้อมกับความสุข จะสว่างขึ้นเรื่อยๆ เหมือนความสว่างของดวงอาทิตย์ตอน ๖ โมงเช้า ๗ โมงเช้า หรือ ๘ โมงเรื่อยไป จนกระทั่ง ๑๐ โมง ๑๑ โมง ถึงเที่ยงวัน เป็นความสว่างที่เกิดขึ้นจากจิตที่บริสุทธิ์เพราะหยุดนิ่ง ไม่มีความคิดใดๆ มาปรุงแต่ง

เป็นความสว่างที่สุกใสเหมือนแสงแก้วที่ไม่เคืองตา สว่างเหมือนดวงอาทิตย์ เย็นกว่าแสงจันทร์ กายก็เบาสบายขยาย ไม่มีขอบเขต มีความสุขมากในท่ามกลางของแสงสว่าง ที่เจิดจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน เป็นแสงที่กระจายไปทั่วเป็นปริมาตรในที่กว้างๆ โลงๆ เหมือนกลางอวกาศที่เต็มไปด้วยแสงสว่างแห่งความสุขที่สบายที่สุดเลย

ดวงธรรมเบื้องต้น

ใจก็จะยิ่งนิ่งๆ ลงไปอีก หยุด นิ่ง แน่นไปเรื่อย นิ่งลงไปในกลางความสว่าง นิ่งลงไปในกลางความสุข พอถูกส่วนอีกระดับหนึ่งก็จะเห็นจุดเล็กๆ กึ่งกลางของความสว่างที่กระจายโดยรอบ ขนาดดวงดาวในอากาศ จุดสว่างนี้สว่างกว่าแสงที่กระจายโดยรอบ เป็นเครื่องหมายให้เราเห็น **เป็นที่รวมของใจ คือ ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ๔ อย่างมารวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน** ไม่คิดเรื่องอะไรเลย มีแต่ดวงสว่างใสๆ ที่เล็กเหมือนดวงดาวในอากาศ และยิ่งเราหยุดนิ่งไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งขยายโตขึ้น ขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ยิ่งเรานิ่งเข้าไปอีกก็ยิ่งขยายขนาดดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้ว งามไม่มีที่ติ ไม่มีตำหนิเลยแม้แต่นิดเดียว ใสบริสุทธิ์

เป็นความใสที่เกินความใสใดๆ ในโลก คือ ใสมากกว่าใสมากกว่ากระจกเงาที่ส่องเงาหน้า ใสมากกว่าเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีขีดข่วนเลย เป็นความใสที่เกินความใสใดๆ ในโลก มาพร้อมกับความสุขที่เพิ่มพูนทับทวีขึ้นมา ใจของเรากับดวงนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดวงธรรมนี้ คือ **ดวงธรรมเบื้องต้น** เป็นความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์ในเบื้องต้น เป็นจุดเริ่มต้นที่จะเดินทางไปสู่อายตนิพพาน ทางนี้ไม่ใช่ทางธรรมดาเหมือนในโลกมนุษย์ เป็นทางของพระอรหันต์ คือ ผู้ที่ห่างไกลจากกิเลสอาสวะ มีชีวิตอันประเสริฐสมบูรณ์ อุดมไปด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา ทางนี้เรียกว่า **อริยมรรค** เริ่มจากดวงธรรมดวงแรกนี้ที่ใสสว่างกลมรอบตัว

มรรคมืองค์ ๘

ถ้าเมื่อใดเราได้พบดวงธรรมดวงนี้ เมื่อเข้าถึงแล้วก็ปิดประตูอบายภูมิ ให้รักษาดวงธรรมนี้ให้ได้ตลอด ดวงธรรมนี้จะคุ้มครองเราให้ทำแต่สิ่งที่ดีงาม เพราะว่าเมื่อใจเข้าถึงดวงธรรมดวงนี้ ความบริสุทธิ์ก็เกิดขึ้น **สัมมาทิฐิ** เกิดขึ้นตอนนี้

เราจะมีความเห็นถูกว่า ต้องเดินทางนี้ถึงจะถูกต้อง ถึงจะหลุดจากความทุกข์ทั้งมวลได้ ความเห็นถูกก็จะเกิดขึ้นในตอนนี้นี้ เพราะเห็นดวงธรรมเบื้องต้นเป็นดวงกลมใส บริสุทธิ์

ใครยังไม่เห็นดวงธรรมนี้ก็จะมีความเห็นไม่ถูก คือ มักจะมีความเห็นไปต่างๆ นานาตามรสนิยม ตามความเข้าใจ แต่ถ้าเข้าถึงธรรมดวงนี้แล้วจะมีความเห็นเพียงประการเดียวว่า ต้องไปสู่

อายตณินิพพานเท่านั้นจึงจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย จะต้องหยุดนิ่งอยู่ในกลางดวงธรรมนี้ และต้องเดินเส้นทางสายนี้ คือเข้าไปสู่ภายในดวงธรรมนี้ดวงเดียวเท่านั้น เป็นวิธีเดียวเท่านั้น จึงจะหลุดพ้นจากสรรพทุกข์สรรพกิเลสทั้งหลายได้ จะเข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะได้ต้องผ่านเข้าไปในกลางดวงธรรมนี้

ความรู้สึกชนิดนี้จะเกิดขึ้นมา เมื่อเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมเบื้องต้น ที่บังเกิดขึ้นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ ความเห็นถูกก็จะเกิดขึ้น

ความเห็นถูกเป็นต้นทางของความคิดถูก ความคิดของเราจะเริ่มมีระบบขึ้นมา คือ มีระบบที่มุ่งตรงไปสู่อายตณินิพพาน ความคิดจะแตกต่างไปจากความคิดเดิม ความคิดเดิมที่คิดอยากจะครองโลก ครองบ้าน ครองเรือน ครองทรัพย์สินเงินทอง ครองทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็น การเบียดเบียนถึงได้เกิดขึ้น

แต่พอเราเข้าถึงดวงธรรม ความคิดถูกต้องจะเกิดขึ้นมาเองเลย คือคิดที่จะออกจากทุกข์ทั้งหลาย อะไรเป็นเครื่องรุงรังของชีวิตก็จะปลดปล่อยวาง คิดมุ่งตรงต่อหนทางของพระอรียเจ้าอย่างเดียว **และจากตรงนี้ใจก็จะหยุดนิ่งไปเรื่อย จะมองหาวิธีว่า ทำอย่างไรกายวาจาใจของเราจะบริสุทธิ์ได้ เพราะเส้นทางสายนี้เป็นเส้นทางของผู้บริสุทธิ์เท่านั้น** หมายความว่า ถ้ากายวาจาใจเราบริสุทธิ์เราจึงจะเข้าสู่เส้นทางนี้ได้ และถึงตอนนี้กำลังใจก็เกิดขึ้นมา อยากจะทำกายวาจาใจของเราให้บริสุทธิ์

เมื่อคิดถูกแล้ว การกระทำที่ดี คำพูดที่ดี ก็จะมีวิธีทางที่จะ
ทำให้มันถูก ความคิดถูก ทำถูก พูดถูก จะเกิดขึ้นมาพร้อมๆ กัน
เลย สิ่งใดที่ทำให้กายวาจาใจไม่บริสุทธิ์ก็จะไม่ทำสิ่งนั้น จะคิด
พูดทำแต่สิ่งที่ถูกต้องที่จะนำไปสู่อายตณนิพพานซึ่งจะเป็น
กระบวนการไปตามลำดับอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เลย

จนกระทั่งตรวจตราดูเข้าไปถึงการทำความเพียรถูก เพียร
อย่างไร เราควรจะเพียรทุกเรื่องไหม ดวงปัญญาจะเกิดขึ้นว่า การ
ทำความเพียรถูกต้อง คือเพียรเพื่อที่จะทำให้กายวาจาใจบริสุทธิ์
เพราะเส้นทางนี้เป็นเส้นทางแห่งความบริสุทธิ์ ความเพียรก็จะ
ต้องบริสุทธิ์ อะไรที่เป็นบาปอกุศลก็จะพยายามระวังไม่ให้เกิด
เกิดแล้วก็พยายามแก้ไข สิ่งใดที่เป็นความบริสุทธิ์ก็จะเติมขึ้นมา
และทำให้เจริญ

เมื่อนิ่งแน่นหนักเข้าไปเรื่อยๆ สติก็จะตั้งมั่นเป็นมหาสติ มหา
สติที่เป็นไปภายใน คือ ใจจะถูกดึงมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ตรงหยุด
นี้แหละ สติถึงจะเป็นมหาสติ ใจจะหยุดนิ่งแน่นไปเรื่อยเลย มีสติ
ที่อยู่ภายใน สมาธิที่ถูกต้องก็บังเกิดขึ้น คือ นิ่งแน่นหนักเข้าไป
เรื่อยๆ แล้วก็หลุดพลัะเข้าไปเลย เข้าถึงดวงธรรมดวงถัดๆ ไปถึง
ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หลุดกันไปเป็นชั้นๆ เข้าไปเรื่อยๆ เลย

จนกระทั่งเข้าไปถึงกายภายใน ถึงกายมนุษย์ละเอียด
ลักษณะหน้าตาเหมือนกับตัวเรา ท่านหญิงก็เหมือนท่านหญิง ท่าน
ชายก็เหมือนท่านชาย หลุดเข้าไปเป็นชั้นๆ อย่างนี้ แล้วเราจะพบ

กายภายใน พบดวงธรรมต่างๆ สลับกันไป ในกลางกายมีดวงธรรม
ในกลางดวงธรรมก็มีกาย ในกายก็มีกายมนุษย์ละเอียด มีกายทิพย์
มีกายรูปพรหม มีกายอรูปพรหม และเข้าถึงกายธรรมได้ในที่สุด

ธรรมกายที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริง

กายธรรม คือ สรณะ เป็นหลักของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนา แปลว่า คำสอนหรือความรู้ที่เกิดมาจาก
ความบริสุทธิ์ของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ซึ่งก็คือ **ธรรมกาย**
นั่นเอง เป็นเนमितกนามของธรรมกาย

**ธรรมกาย คือ พุทธรัตนะ เป็นที่พึ่งและที่ระลึกอันสูงสุด
ของเรา** เพราะธรรมกายท่านมีธัมมจักขุ มีญาณทัสสนะ มีความ
บริสุทธิ์ มีอานุภาพ มีความรอบรู้ที่ไม่มีประมาณ ธรรมกายนี้จึง
เป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึกของเรา ลักษณะเหมือนพระพุทธรูป แต่
ว่าสวยงามกว่า เกตุดอกบัวตูม ท่านนั่งทำสมาธิอยู่ภายใน ใน
อิริยาบถนั่งทำสมาธิซึ่งเป็นท่านั่งของผู้ที่เสร็จกิจแล้ว กิจอย่างอื่น
ไม่ต้องทำแล้ว นั่งสงบนิ่งอยู่ภายใน ใส สว่าง งามไม่มีที่ติ

ธรรมกายจะมีเกิดขึ้นเป็นชั้นๆ เข้าไปตามลำดับ ตั้งแต่หยาบ
ไปหาธรรมกายที่ละเอียด ผุดซ้อนกันขึ้นมา มีธรรมกายพระ
โสดาบัน ธรรมกายพระสกิทาคามี ธรรมกายพระอนาคามี และ
ธรรมกายพระอรหัต ซ้อนๆ กันอยู่

ทั้งหมดนี้เป็นแผนผังของชีวิตมนุษย์ทุกๆ คนในโลก เป็นสิ่งที่เราจะต้องรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ถ้าเราไม่รู้ว่ามีสิ่งเหล่านี้ อยู่ใน การดำเนินชีวิตก็จะผิดพลาด เราก็จะทำแบบผู้ไม่รู้ทั้งหลายที่อยู่ในโลก ที่เขาเกิดมาแค่ทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ทำมาหาเก็บเอาไว้ให้ลูกให้หลานกันต่อไป แล้วก็ตายฟรี

เราก็จะมีความรู้ในระดับแค่นั้นเท่านั้นเอง ชีวิตจะไม่ปลอดภัย ถ้าไม่รู้แล้วการดำเนินชีวิตจะผิดพลาด บางครั้งหรือส่วนใหญ่มักจะทำให้ไม่บริสุทธิ์คือความทุกข์เกิดขึ้น ก็จะต้องพลัดไปเกิดในอบาย และตนก็ไม่ว่าอบายมีจริงไหม อยู่ที่ตรงไหน ลักษณะเป็นอย่างไร ทำไปเพราะไม่รู้ แต่ผลของความไม่รู้ นั้นคือความทุกข์ทรมาน เพราะฉะนั้นไม่รู้จึงไม่ได้ ต้องรู้อย่างเดียว ชีวิตจึงจะปลอดภัย

ดังนั้น ในวันนี้ให้รู้ไว้ว่า มีกายในกายซ้อนอยู่ภายในอีกมากมายหลายกาย กายแต่ละกายนั้นมีคุณสมบัติแตกต่างกัน ไป กายที่สำคัญคือพระธรรมกาย กายธรรมที่อยู่ภายในเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเรา ถึงกายธรรมนี้เราดับทุกข์ได้ ถ้ากายอื่นนั้นยังดับทุกข์ไม่ได้ เกิดมาภพชาตินี้ เราต้องการแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เพราะฉะนั้นต้องเข้าถึงธรรมกาย ต้องถูกที่และถูกส่วนจึงจะเข้าถึงได้

ต่อจากนี้ ก่อนที่เราจะประกอบพิธีบูชาข้าวพระ ขอให้ท่านทั้งหลายฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ภายใน ตรรกฐานที่ ๗ ให้ถูกที่และถูกส่วนจะได้ไปรู้เห็น เข้าถึงดวงธรรมและกายต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

บริกรรมนิมิต

สำหรับท่านที่ใหม่ ถ้าหากให้วางใจนิ่งเฉยๆ ตรงฐานที่ ๗ บางทีเราไม่มีเครื่องหมายเพื่อให้เป็นที่ยึดที่เกาะของใจเรา จะทำให้เราสับสน ไม่รู้ว่าต้องวางตรงไหน ดังนั้นให้กำหนดเป็นบริกรรมนิมิต คือ นึกว่ามีเพชรลูกใสๆ บริสุทธิ์ที่เจียระไนแล้ว ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมว โตะเท่ากับแก้วตา อยู่ตรงฐานที่ ๗ หรือจะนึกถึงพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ เป็นสิ่งแทนตัวพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นเครื่องหมาย เป็นที่ยึดที่เกาะของใจเรา นึกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง เรานัดอย่างไหนก็นึกอย่างนั้น แต่ให้นึกตรงฐานที่ ๗ อย่างสบายๆ

การนึกกับการเห็นไม่เหมือนกัน **การนึกเราจะเห็นไม่ชัดเจน คือ ภาพมันปรากฏไม่ชัดเจนเพราะเรายังนึกอยู่ ส่วนการเห็นนั้นชัดเจนแล้ว** เราคุ้นกับการเห็นมากกว่า ดังนั้นเวลาที่เรากำหนดบริกรรมนิมิต คือ นึกถึงภาพดวงแก้ว หรือว่าเพชรลูกที่เจียระไนแล้ว ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมว ก็ให้นึกอย่างสบายๆ นึกได้แค่นั้นก็เอาแค่นั้น นึกให้ต่อเนื่องกันไปอย่างสบาย อย่าให้เผลอไปคิดเรื่องคนสัตว์สิ่งของ ให้นึกแต่เพชรลูกเป็นบริกรรมนิมิต หรือนึกแต่พระแก้วขาวใสบริสุทธิ์ ให้ต่อเนื่องกันไปเลย อย่าให้เผลอนะ

บริกรรมภาวนา

พร้อมกับภาวนาในใจ เมื่อใจเราฟุ้ง ให้ภาวนาสัมมาอะระหัง ภาวนาไปอย่างสบายๆ โดยให้เสียงคำภาวนาดังออกมาจากจุด

กึ่งกลางของบริกรรมนิมิต ถ้าหากว่าเป็นเพชรลูก ก็ให้ดังออกมาจากจุดกึ่งกลางของเพชรลูกตรงฐานที่ ๗ ถ้าเป็นพระแก้วใสๆ ก็ให้ดังออกมาจากในกลางท้องของท่าน

ภาวนาไปเรื่อยๆ จะกี่ครั้งก็ได้ แล้วแต่ความพึงพอใจของเรา หรือจะไม่ภาวนาก็ได้ จะนึกถึงภาพเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีขีดข่วนคล้ายขนแมวอย่างเดียวก็น่าได้ โดยไม่ภาวนา หรือจะนึกถึงพระแก้วใสๆ บริสุทธิ์ โดยไม่ภาวนาก็ได้ ทดลองทำดูนะ ทำไปอย่างสบายๆ เจียบๆ

อย่าพูดอย่าคุยกัน หลับตานึกไปเบาๆ ให้ต่อเนื่อง พระแก้วใสๆ ก็ดี เครื่องหมายเพชรลูกก็ดี ที่เป็นของใสๆ นั้น ยิ่งเรานึกเท่าไร ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นนึกให้ต่อเนื่องกันไป

ภาวนากันไปเรื่อยๆ จนกว่ากายวาจาใจจะสะอาด บริสุทธิ์ผ่องใส เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ ถึงตอนนั้น หลวงพ่อก็จะประกอบพิธีบูชาข้าวพระ ต่างคนต่างทำกันไปเจียบๆ

บูชาข้าวพระ

เมื่อเรากล่าวคำบูชาข้าวพระเสร็จ ก็ให้นั่งหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันอีกครั้ง ตั้งใจให้ดีนะ ใจของเรายังอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา

เมื่อเรากล่าวคำบูชาข้าวพระ เสียงอายตนะที่เป็นทิพย์จะ

ดังก้องขึ้นไปถึงอายตณนิพพานเลย เพราะฉะนั้นตอนนี้นำทุกคนเอาใจหยุดนิ่งๆ ในกลางกาย ใครเข้าถึงดวงธรรมก็หยุดไปในกลางดวงธรรม ใครเข้าถึงกายภายในก็เอาใจหยุดไปที่กลางกายภายในจะเป็นกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม หรือกายอรูปพรหมก็ตาม ใครเข้าถึงกายธรรมก็เอาใจหยุดไปที่กลางกายธรรม ทำให้หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งลงไปอย่างสบายๆ ทุกๆ คน

คราวนี้เราก็นึกน้อมเอาเครื่องไทยธรรม มีดอกไม้ธูปเทียน อาหารหวานคาว น้อมด้วยใจของเรามาตั้งไว้ในกลางกาย ถ้าใครใจยังไม่ละเอียด เวลาน้อมเข้ามา เราจะมีความรู้สึกว่า จะต้องย่อของใหญ่ให้เป็นของเล็กเข้ามาภายใน และจะมีความรู้สึกเหมือนเราจะต้องชะงักมองลงไป ก็ไม่เป็นไรสำหรับใครที่ใจยังหยุดไม่สนิท แต่คนที่ใจหยุดสนิทแล้ว พอนึกน้อมมันก็จะเข้าไปอยู่ตามสภาวะธรรม ไปอยู่ในกลางนั้นเลย เพราะเวลาเข้าถึงกายต่างๆ ภายใน เราจะหลุดจากกายหยาบนี้ไป แล้วไปอยู่ข้างใน

การบูชาข้าวพระเป็นสิ่งที่ได้ทำสืบเนื่องกันมายาวนาน มี ๒ วิธี คือ บูชาข้าวพระแบบขอลึงและบูชาข้าวพระแบบเข้าถึง

การบูชาข้าวพระแบบขอลึง คือ การจัดเครื่องไทยธรรม อาหารหวานคาวถ้วยเล็กๆ ใส่ถาด แล้วนำไปวางไว้หน้าโต๊ะหมู่บูชา ประหนึ่งว่าได้ใส่บาตรพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คล้ายกับท่านยังมีพระชนม์ชีพอยู่ในสมัยพุทธกาล แล้วก็กล่าวคำบูชาข้าวพระใจก็น้อมไปถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยเอาพุทธปฏิมากรนั้นเป็นตัวแทนพระองค์ท่าน ซึ่งได้ทำอย่างนี้กันมายาวนาน

การบูชาข้าวพระแบบเข้าถึง หมายถึง เราจะต้องนำเครื่องไทยธรรมไปไว้ในกลางพระธรรมกายและทับทวีเครื่องไทยธรรมนั้น รวมทั้งทับทวีกายตามหลักวิชชาธรรมกายชั้นสูง ชั้นละเอียดต้องทำความละเอียดกันมากมายจนกระทั่งเครื่องไทยธรรมเหล่านั้นและกายธรรมมีความละเอียดถูกส่วนเท่ากับอายตนิพพานอายตนิพพานก็จะดึงดูดเข้าไปสู่ในอายตนิพพาน

ทั้งธรรมกายและเครื่องไทยธรรมจะไปปรากฏในอายตนิพพาน ซึ่งมีแต่พระธรรมกายของพระพุทธเจ้า nibbanna ไม่ได้มีถ้วน ทั้งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย ล้วนแต่มีพระธรรมกายทั้งนั้น ที่ลักษณะเหมือนกัน ต่างแต่ขนาดและรัศมี ขึ้นอยู่กับบุญบารมีของแต่ละพระองค์

รวมทั้งเข้าไปสู่อายตนิพพานเก่าๆ แก่ๆ ก่อนโน้น ซึ่งมีลักษณะเหมือนกัน แต่ขนาดไม่เท่ากัน ยิ่งเข้านิพพานเก่าแก่นั่น กายท่านก็โตใหญ่หนักยิ่งขึ้นไป แต่ขนาดเล็กที่สุดก็ ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เป็นกายของพระอรหันตสาวก โตใหญ่ขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่มีประมาณ

เพราะว่าพระพุทธเจ้ามีมากกว่าเม็ดทรายในท้องพระมหาสมุทรทั้ง ๔ นี่ไม่ใช่เป็นข้ออุปมาแต่เป็นความจริง เพราะสังสารวัฏมันตั้งมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ กำลังสืบกันเข้าไปอยู่อย่างนั้น ก็มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้มากมายก่ายกอง นับกันไม่ถ้วน มากยิ่งกว่าเม็ดทราย เม็ดทรายว่ามากแล้ว แต่พระพุทธเจ้า

มากกว่านั้นเข้าไปอีก เข้าไปเก่าๆ แก่ๆ สมัยดึกดำบรรพ์โน้น ใน กัปต้นๆ โน้น กายยิ่งโตใหญ่หนักขึ้นไปเรื่อย สุกใส สว่างใสเพิ่มขึ้น สว่างหนักเข้าไปอีก เราจะไปถวายพระพุทธเจ้า พระธรรมกาย เหล่านั้นด้วยวิชาชาธรรมกาย

อานิสงส์บุญบูชาข้าวพระแบบเข้าถึง

การบูชาอย่างนี้เรียกว่า **บูชาข้าวพระแบบเข้าถึง** คือไปถึงตัวจริงของพระองค์ท่านเลย แต่ไม่ได้หมายถึงพระพุทธเจ้า จะเสวยอาหารทิพย์อย่างพระสงฆ์ขบฉันภัตตาหาร ถวายเป็น พุทธบูชาไปถึงทุกพระองค์เท่าที่ไปถึง เขาเรียกว่า สุดรู้สุดญาณ สุดญาณทัสสนะ

สุดรู้ คือ มองเห็นไปแคไหน ขอบเขตของญาณทัสสนะของ ธรรมกายไปถึงไหน ก็เห็นไปถึงนั้น เห็นเท่ากันไปหมดเลย ไม่ว่า จะอยู่ในระดับหยาบละเอียดก็เห็นไปพร้อมๆ กัน เห็นไปหมด แต่ ก็ยังไม่หมดสักที ยังไปไม่สุดเลย มีอีกเยอะแยะ

อานิสงส์ที่เกิดขึ้นมีมากมายก่ายกอง เป็นบุญพิเศษ สำหรับธาตุธรรมพิเศษเท่านั้น เป็นอสาธารณะ ไม่ใช่สาธารณะ

เพราะฉะนั้น จึงเป็นเรื่องเหลือวิสัย ยกเว้นผู้ที่ทำวิชา ธรรมกายได้จึงจะไปถึงตรงนี้ เป็นสิ่งมีจริง พิสูจน์ได้จริง เข้าถึง ได้จริงก็จะไปเจอของจริงอย่างนี้ ดังนั้นใครจะว่าไม่จริงก็ช่างเขา เพราะเขาทำไม่จริง เข้าถึงไม่จริง ก็เลยพูดว่ามันไม่จริง แต่ที่จริงๆ ต้องเข้าวิชาชาธรรมกาย ทำความละเอียดทัฬหีเข้าไปจะเห็นชัด

เลย ไม่ใช่ตามนุษย์เห็น ไม่ใช่ตากายมนุษย์ละเอียดเห็น ไม่ใช่ตาของกายทิพย์ กายรูปพรหม หรือกายอรูปพรหมเห็น แต่เป็นธัมมจักขุของธรรมกาย

ตอนนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไปแล้วกับธรรมกาย ที่เราน้อมขึ้นไปถวายด้วยวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้นมีอานิสงส์มากจนเขาใช้คำว่า **อสงไขยอัปमानัง** คือ ไม่รู้จะคำนวณอย่างไร จะเอาอะไรมาเทียบก็ไม่รู้จะไปเปรียบอย่างไร นอกจากเทียบว่า **ฟ้าที่เรามองเห็นด้วยตาเปล่า ปราศจากดาวนักษัตรต่างๆ ปราศจากเมฆหมอก ลม ฝน กวาดออกไปให้เกลี้ยงเลย เหลือแต่ที่โล่งๆ ว่างๆ ในนั้นอัดแน่นด้วยกระแสธารแห่งบุญของเราที่บังเกิดขึ้นจากการบูชาข้าวพระในแต่ละครั้ง**

เพราะฉะนั้น การบูชาข้าวพระเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องสำคัญ และเป็นบุญพิเศษสำหรับผู้ที่มีมุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมเท่านั้น การไปถึงที่สุดแห่งธรรมนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย เป็นเรื่องต้องอาศัยกำลังบุญ กำลังบารมี ถ้ามีกำลังบุญเล็กๆ น้อยๆ ไปไม่ได้หรอก ต้องมีกำลังบุญมากๆ พระนิพพานที่เก่าๆ แก่ๆ โฉน ทานอยากให้ไปถึงที่เขาประชุมคำนวณกันมาอย่างนั้น จึงให้เป็นบุญพิเศษ

สำหรับการบูชาข้าวพระนี้ ผู้มีบุญทั้งหลายพึงเข้าใจเอาไว้ว่า เป็นบุญพิเศษสำหรับผู้มีบุญเท่านั้น ใครมีบุญได้ยินได้ฟังก็มี ความปลื้มปิติ อิ่มเอิบ เบิกบาน ถ้าธาตุธรรมไม่ตรงกัน ฟังแล้วก็จะเฉยๆ ไม่คิดอะไร เพราะฉะนั้นบุญที่เราจะได้จากการบูชาข้าวพระนี้ ไม่ใช่บุญเล็กบุญน้อย เป็นบุญใหญ่กันทีเดียว

ดังนั้น ให้เอาใจหยุดนิ่งๆ กันให้ดี หยุดนิ่งให้ใจใส นึกน้อม
เท่าที่เราจะทำได้ ให้น้อมกันไปอย่างนั้น เพราะว่าที่เขาทำความ
ละเอียดกันอยู่ เขาคุมขึ้นไปถวายทัฬหีกันขึ้นไปเรื่อยๆ เลย ทัฬหี
กันไป

เครื่องไทยธรรมก็ใส่ใสสว่างอยู่ในนั้นเต็มไปหมดเลย
กระแสดารแห่งบุญก็หลั่งไหลพรั่งพรูออกมาติดอยู่ในศูนย์กลาง
กายของเรา เป็นดวงสว่างที่กลมๆ รอบตัว เหมือนดวงแก้วอย่าง
นั้นแหละ บุญติดหมดทุกกาย มีก็กายติดหมดเลย

บุญอยู่ในทุกกาย สมมติเวลาเราเกิดมาเป็นมนุษย์ บุญที่อยู่ใน
กายมนุษย์ก็เปิดขึ้นใช้ ให้เรา得有สมบัติทั้งสามครบถ้วนบริบูรณ์
ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ รวมทั้งลาภ ยศ สรรเสริญ
สุข มรรคผลนิพพาน ติดเราไปหมดเลย

รูปสมบัติ เราจะมีรูปงาม แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
มีอายุยืนยาว สร้างบารมีไปได้นาน และสะดวกสบาย นั่งธรรมะก็
ไม่ค่อยปวดเมื่อย นั่งกันได้นาน ใครเห็นก็เป็นที่ยังดูตาดึงดูดใจ
ทุกๆ คนที่เห็นรูปสมบัติของเรา จะยกย่องชื่นชมกันหมด

ทรัพย์สมบัติ จะเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์ที่มี
วิญญูณครองหรือไม่วิญญูณครอง ให้เราได้ใช้สร้างบารมี
กันไม่รู้จักหมดจักสิ้น และสร้างได้สะดวกสบาย ไม่เหมือนภพ
นี้ชาตินี้ที่สร้างกันลำบาก แต่ภพชาติต่อไปกำลังบุญที่เราได้จาก
การบูชาข้าวพระนี้ สมบัติจะตกไม่พร่องเลย ให้เราสร้างบารมีกัน
อย่างสนุกสนาน

คุณสมบัติ มีความเฉลียวฉลาดแตกฉานทั้งทางโลกทางธรรม รู้เท่าทันเหลี่ยมของผู้คนหมด ใช้สติปัญญาก็ได้ตั้งใจ เข้าอกเข้าใจในชีวิตได้แจ่มแจ้ง รวมทั้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายด้วยลาภ ยศ สรรเสริญต่างๆ ก็จะมาพร้อมหมด รวมอยู่ในกลางดวงบุญ

เศรษฐีขายถ่าน

บุญเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าหากบุญส่งผลจะหยิบจับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น แต่ว่าเมื่อไรหมดบุญสิ่งที่เราได้ครอบครองอยู่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง กระจัดกระจายกันไป

ในสมัยพุทธกาล มีเรื่องจริงที่เหลือเชื่ออยู่เรื่องหนึ่งคือเศรษฐีท่านหนึ่งมีทรัพย์มาก มีสมบัติแก้วแหวนเงินทองมากมายมีคนนับหน้าถือตา แต่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความประมาทมัวเพลิดเพลินเรื่องการทำมาหากินอย่างเดียว บุญก็ไม่ได้ทำ กินแต่บุญเก่าต่อมาบุญเก่าหมด สมบัติเหล่านั้นก็กลายเป็นถ่าน จากทองเป็นถ่านจากสิ่งที่มีมูลค่ากลายเป็นไร้มูลค่า ไม่น่าเชื่อเลย

เขาเกิดความทุกข์ใจจึงไปปรึกษาเพื่อน โชคดีมีเพื่อนเป็นบัณฑิตให้คำแนะนำว่า สาเหตุที่สมบัติจากทองกลายเป็นถ่านแสดงว่าหมดบุญแล้วนะ จะต้องหาคนมีบุญให้มาดูแล เพราะกำลังบุญเราไม่พอที่จะไปครอบครองสมบัติไว้ได้

เศรษฐีก็ถามว่า จะต้องทำอะไร เพื่อนก็แนะนำให้หาเอาทรัพย์ที่แปรเป็นถ่านไปวางขายในตลาด เอาเลื้อปู แล้วเอาทองไปกองขาย ใครผ่านไปผ่านมาก็ประกาศขายไปเรื่อยๆ ถ้าหากเจอผู้มีบุญมาจับถ่านเป็นทองได้ ถ้าเป็นผู้หญิงก็ขอมาเป็นสะใภ้ ถ้าเป็นชายก็เอามาเป็นลูกเขย แล้วทรัพย์นั้นก็ยกให้เขาครอบครองไปเถอะ เราอาศัยบุญของเขาอยู่ไปตลอดชีวิต อย่างนี้ถึงจะได้

เศรษฐีไม่มีทางเลือกก็ตัดสินใจทำตามคำแนะนำของเพื่อน หอบเอาสมบัติที่กลายเป็นถ่านนั้นมากองขายกลางตลาด คนผ่านไปผ่านมาก็แปลกใจว่า เอ๊ะ ทำไมท่านเศรษฐีมานั่งขายถ่าน จึงถามท่านว่า “ทำไมขายถ่าน” เศรษฐีบอกว่า “เป็นเรื่องธรรมดา มีอะไรขายได้ก็ขายไป ไม่เห็นจะแปลกอะไร”

ต่อมา มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างบอบบาง แต่เป็นคนมีบุญอัดแน่นอยู่ในร่างบอบบางนั้น เดินผ่านมาเห็นเข้าก็ถาม “อ้าว ลุงทำไมเอาทองมานั่งขายเหมือนขายผักขายเนื้ออย่างนี้ละ เดียวขโมยมันมาปล้นเอานะ” เศรษฐีถามว่า “ไหนหนุ ตรงไหนละ ที่มันเป็นทอง” เด็กผู้หญิงนั้นก็เลยหยิบขึ้นมาวางไว้บนมือเศรษฐีและบอกว่า “นี่ไง” จากถ่านก็กลายเป็นทองจริงๆ คนมีบุญนี้หยิบจับอะไรก็เป็นเงินเป็นทองหมด จับถ่านก็เป็นทอง เศรษฐีเลยให้จับถ่านทั้งกองมันก็เลยเป็นทองทั้งกอง เศรษฐีถามว่า “บ้านหนุอยู่ไหน” เพื่อจะสืบถามดูว่า แต่งงานแล้วหรือยัง ปรากฏว่ายังเป็นโสดอยู่ ก็เลยไปขอมาเป็นสะใภ้ แล้วให้ครอบครองสมบัตินั้น

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญและเป็นทุกสิ่ง ปราสาทราชวังสร้างมากับมือ ถ้าหมดกำลังบุญแล้วมันอยู่ไม่ได้ จะต้องเปลี่ยนแปลงไป ทั้งๆ ที่เคยคิดว่ามันเป็นของเรา สร้างด้วยเงินของเรา แต่พอหมดบุญแล้วมันอยู่ไม่ได้ ได้แต่แลดู แล้วก็เศร้า โศกเสียใจกันไป

ดังนั้น บุญเป็นเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องใหญ่ สิ่งสมเอาไว้เกิดเวลาเราจะไปเกิดอยู่ ณ ภาพภูมิไหนก็ตาม บุญนั้นจะส่งผลให้เรา มีสมบัติทั้งสามพร้อมทั้งความสุขความสำเร็จในชีวิตทั้งปวง ไม่ว่า จะเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี

คนเราเวลาจะประกอบธุรกิจการงานหรือทำความสำเร็จอะไรสักสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่แค่ใจถึง มือถึง ทุนถึง ทีมถึง อะไรทุกอย่างถึง แล้วความสำเร็จจะเกิดขึ้น มันยังไม่สำเร็จหรอกถ้าหากบุญไม่ถึง

เมณฑกเศรษฐี โชติกเศรษฐี

บุญเป็นเรื่องใหญ่มาก เป็นทุกสิ่งทั้งหมด เมื่อพูดถึงเรื่องบุญแล้ว เรานักสร้างบารมีอย่าไปหัวนโหดต่อสิ่งทั้งหลายทั้งปวง หรือต่อสถานการณ์ ไม่ว่าเศรษฐกิจจะขึ้นจะลงก็แล้วแต่ ใจเราอย่าฟูบแพบตามไปด้วย มันเป็นเรื่องของเศรษฐกิจ คนละเรื่องกับการสร้างบารมีของเรา

ในช่วงจังหวะเวลานี้ หลายๆ คนทุกข์ใจ แต่มันกลับเป็นจังหวะที่ดีของนักสร้างบารมี คือ **ถ้าสร้างบารมีในยามยากลำบาก ยามเกิดทุกข์ภัย ข้ายากหมากแพง หากทำด้วยหัวใจนักสร้างบารมี ไม่หวาดกลัวต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น แม้ด้วยชีวิต เวลาบุญส่งผลมันเกินควรเกินคาด**

อย่างที่เราได้ยินกันบ่อยๆ ประวัติของท่าน**เมณฑกเศรษฐี** หรือทุกๆ เศรษฐีที่ยิ่งใหญ่ในสมัยพุทธกาลที่มีสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง ทุกท่านล้วนแต่ทำบุญในยุคทุกข์ภัยทั้งสิ้น คือในยุคนั้นจะเป็นเครื่องวัดกำลังใจและวัดสติปัญญาของแต่ละคนว่าใครมีภูมิปัญญาที่จะดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ กระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

ใครจะมีภูมิปัญญามองไกลมองไกลกันแค่ไหน บางคนมองช่วงสั้นก็เอาดีเฉพาะภพชาติปัจจุบัน แต่**คนที่ภูมิปัญญาเขามองไกล มองกันข้ามภพข้ามชาติ และมองกันหลายๆ ชาติ** และเขาคิดอีกว่า ถ้าหากเรามีสมบัติปริมาณขนาดนี้ เราจะทำอย่างไรถึงจะทำที่เดียวใช้ได้หลายที่ ใช้ได้หลายชาติ ตายแล้วยังใช้ได้อีกเกิดใหม่ก็ใช้ได้อีก

คนมีภูมิปัญญาเขาจะคิดกันอย่างนี้ว่า เรามีทรัพย์แค่ไหน ทำอย่างไรมันถึงจะขยายไปใช้ได้มากๆ และวัดกำลังใจว่า ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเกิดทุกข์ภัย ใครจะมีกำลังใจสร้างความดีกัน เขาดูกันตรงนี้

ท่านเมณฑกเศรษฐี เราได้ยินชื่อนี้กันบ่อย ท่านมีกำลังใจ
สูงส่ง นกหวยชิงโอกาสที่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำช่วงนั้นสร้าง
बारमीไปเลย โดยท่านคิดว่า ถ้าเรากินข้าวมือนี้เราก็อิ่มแค่มือนี้
เท่านั้น แต่มือนี้ถ้าคิดเป็นมูลค่ามันก็ไม่กี่บาท ถ้าเราไปใส่บาตร
พระพอข้าวตกจากมือเราลงไปใส่บาตรพระ มันมีฤทธิ์ มีอานุภาพ
เป็นผลบุญติดอยู่ในตัวของเรา และติดไปกระทั่งถึงวาระสุดท้าย
ทีเดียว

เวลาตายนึกถึงบุญนี้ก็ปลื้มปิติ ตายแล้วบุญส่งผลให้ไปมี
สมบัติอันเป็นทิพย์ มีรูปทิพย์ เสียงทิพย์ กลิ่นทิพย์ รสทิพย์ สมบัติ
เป็นทิพย์ มีความเป็นใหญ่ที่เป็นทิพย์ทั้งหมด ลงมาเกิดอีก บุญนั้น
ยังส่งผลให้มาเป็นมหาเศรษฐีอีก และไม่ได้เป็นชาติเดียว แต่เป็น
แล้วเป็นอีก เมื่อเป็นอีกแล้วก็ทำบุญอีก จนกระทั่งภพสุดท้ายถึงได้
มีสมบัติตกไม่พร่อง เป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ แต่ก็เป็นความจริง เหลือ
เชื่อ คือ มนุษย์ในยุคนี้ก็ไม่ออกกว่าจะเกิดสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

เพราะฉะนั้น ภาวะนี้จะเป็นภาวะที่วัดกำลังใจของเราว่า
เรามีกำลังใจเข้มแข็งกล้าหาญเด็ดเดี่ยวกันแค่ไหน และวัด
ภูมิปัญญาของนักสร้างबारमी ถ้าใครตระหนี่ถี่เหนียวภพชาติต่อไป
ความตระหนี่นั้นแหละจะทำให้ลำบากยากแค้นกัน ภพชาตินี้ถ้า
ใครไม่ตระหนี่ใช้สติใช้ปัญญาทุ่มเทกันทำกันเต็มที่ เมื่อเราเกิดมา
สร้างबारमीอีก บุญนี้ก็จะไปเป็นของเราไม่ได้ไปเป็นของใคร และ
สมบัตินี้ก็ตกไม่พร่อง โจรปล้นก็ไม่ได้ น้ำท่วมก็ไม่ได้ ไม่ถูก
ทำลาย ไม่เสียหาย ไฟไหม้ก็ไม่เป็นไร จะเกิดวาทภัยก็เฉยๆ ไม่มี
อะไรทำลายสมบัตินี้ได้เลย

ยกตัวอย่าง ท่าน**โชติกเศรษฐี**ไปวัด สมบัติอยู่ที่บ้าน พระราชาจะมาปล้น จะมาขนสมบัติ แต่เอาอะไรไปไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งๆ ที่มีพลพยุหเสนามากมายก็ยังเอาอะไรไปไม่ได้ ทำลายไม่ได้ เพราะบุญคุ้มครองเอาไว้ ของใครก็ของคนนั้น

เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะทอดทิ้งธุระไม่ได้เลย มีอะไรที่เป็นบุญพึงทำเสียเถิด ให้ทຸ່มเทชีวิตจิตใจในการสร้างบารมี อย่าไปห่วงไหวตามกระแสโลก นั่นเป็นเรื่องของผู้ไม่รู้ คนที่เขาไม่รู้หนทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ปลอ่ยเขาไปเถิด แต่เรารู้แล้ว เห็นแล้ว ต้องทຸ່มเทชีวิตจิตใจเป็นเดิมพัน ทำด้วยตัวเอง และไปชวนคนอื่นมาทำกันให้เยอะๆ บนสวรรค์จะได้มีหมู่พวกของเราเต็มไปหมดเลย

หลวงพ่อรัญมขโย

ชนทั้งโลกหากได้
โลกจักสุขสบาย
คิดเบียดเบียนมลาย
สุขตั้งอยู่เมืองแก้ว

ธรรมกาย
ยิ่งแล้ว
หายหมด
ดุจดล้ายเมืองสวรรค์

ตะวันธรรม